

Red jezelf

Kelly Braffet

Red jezelf

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Save Yourself*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Crown Publishers, New York, 2013

Copyright © 2013 by Kelly Braffet

© Vertaling uit het Engels: Ruud van de Plassche

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: total italic

© Omslagbeeld: Getty Images/Stone/PIER (scheermes) en Shutterstock/Ultrashock (bloed)

Foto auteur: © Missy McLamb

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4625 1

ISBN 978 90 443 4626 8 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn moeder, en voor Linda

Mensen spreken over de hemel, – de enige hemel is hier;
Mensen spreken over de hel, – de enige hel is hier...

Rubaiyat van Omar Khayyam

I think I might be sinking.

Led Zeppelin, 'Going to California'

Eén woensdag per maand draaide Patrick in Zoney's GoMart de dagdienst: opgeborgen in het kille vacuüm achter de grote, vuile ruiten van de 24 uurswinkel stond hij roerloos te kijken naar de voorbijzovende auto's. Als hij de nachtdienst draaide, zoals hij gewoonlijk deed, was de wereld daarbuiten donker, stil en kalm, waardoor hij zich vanbinnen donker, stil en kalm voelde. Als hij overdag werkte, voelde hij zich alleen maar opgesloten.

Dus tegen de tijd dat hij die avond de winkel verliet, was hij simpelweg blij weer vrij te zijn. Zijn ogen brandden van vermoeidheid en de geur van de winkel was in zijn kleren getrokken: maffe chips, oud snoepgoed, de dikke, stroperige stank van de frisdranktap – maar de warme septemberlucht voelde aangenaam. Toen hij de hoek van het gebouw omsloeg en koers zette naar de vuilniscontainers waar zijn auto stond, aan de kant waar het asfalt bijna tot grind was verbrokken en het onkruid naast de parkeerplekken hoog opschoot, waren de autosleutels in zijn hand nog steeds koud van de airco. Dat was het enige wat hij dacht.

Toen zag hij het gothicmeisje dat tegen zijn auto leunde.

Hij had haar vaker gezien. Ze was eerder die dag in de winkel geweest, toen Bill langskwam om zijn looncheque op te halen.

Patrick had haar in de gaten gehouden omdat hij niets anders te doen had en omdat ze te lang bleef rondhangen, klooiend met haar koffie en turend in de drankkoelkasten. Niet dat het Patrick persoonlijk een moer kon schelen wat of hoeveel ze jatte, maar zolang zij daar stond moest hij althans voor de vorm bezorgd kijken, want alles kwam op de beveiligingscamera's. Toen had Bill haar 'Bruid van Dracula' genoemd en een obscene voorstel gedaan, waarop zij hem een zwakzinnige noemde en naar hij aannam gepikeerd wegstormde. Hij en Bill hadden erom gelachen en hij had verder niet meer aan haar gedacht.

Maar nu was ze er weer, leunend tegen zijn auto alsof ze daar thuishoorde, terwijl ze hem aankeek met ogen even enorm en genadeloos als cameralenzen. In het schemerlicht gaven haar zwartgeverfde haren en haar bijna zwarte lippenstift haar bleke huid een blauwe weerschijn. Ze had een bruine sigaret tussen haar vingers en hoewel ze amper zestien leek, hield haar gelaatsuitdrukking het midden tussen goed geoefende onverschilligheid en lichte geamuseerdheid. Toen ze hem zag krulden haar lippen tot een zweem van een glimlach.

'Hallo,' zei ze.

Patrick bleef staan. Haar oorbellen waren piepkleine, maar compleet vormgegeven skeletjes. Hij ging in zijn achterhoofd na of hij haar kende, of ze onder al die troep iemand uit de buurt was of iemands kleine zusje dat hij sinds haar tiende niet meer had gezien. Hij meende van niet. 'Als je op zoek bent naar wiet,' zei hij, 'dan heb je de verkeerde avond gekozen. Die gast werkt 's maandags.'

'Bedoel je je zwakzinnige vriend van vanochtend?' Ze lachte. Het was een Hollywoodlach, even belegen als de lucht in de winkel die hij net had verlaten. 'Ik dacht het niet.'

'Ook goed.' Patrick was te moe voor deze onzin. Hij gebaarde naar zijn autoportier en ze ging opzij, maar niet ver genoeg. Het

was moeilijk haar niet aan te raken toen hij instapte. Hij stak zijn sleutels in het contact, gespte zijn gordel om en draaide het raampje omlaag, zich ondertussen scherp bewust van de grote spinachtige ogen van het meisje die hem door het vuile raampje observeerden. Hij startte de motor.

Ze sloeg hem gade en wachtte.

Hij aarzelde.

‘Ken ik jou?’ vroeg hij ten slotte.

‘Nee.’ Ze leunde voorover, half door het geopende raampje. ‘Maar ik jou wel.’ Aan een van haar vingers zat een ring in de vorm van een doods-kist. Patrick vroeg zich af of de skeletoorbellen erin pasten. Ze rook zoet en licht gebrand, als wierook. Tot Patricks ontzetting viel haar zwarte topje zodanig open dat hij haar paarse kanten beha kon zien, of hij nu wilde of niet. Jezus. Hij keek omhoog naar haar gezicht.

Ze staaarde hem aan door zwaar opgemaakte wimpers en zei: ‘Jij bent Patrick Cusimano. Jouw vader heeft Ryan Czerpak vermoord.’

Patrick verstijfde.

‘Ryans familie komt regelmatig naar mijn vaders huisgemeente,’ zei het gothicmeisje, ondertussen een nieuwsgierige blik op de achterbank werpend. ‘Ik heb wel eens op hun kinderen gepast.’ Toen zag ze Patricks gezicht, en haar bloedrode lippen openden zich.

‘Hé,’ zei ze, maar voor ze nog meer kon uitbrengen, hoorde Patrick zichzelf grommen: ‘Haal je tieten uit mijn wagen,’ waarna zijn wielen het grind deden opspatten en zij verdwenen was. Zijn hart ging zo tekeer dat zijn oren pijn deden.

Vorig jaar, op een warme dag in juni, was Patricks vader twee uur te laat van zijn werk thuisgekomen, huilend en in een walm van Southern Comfort. Zijn handen trilden en er zat braaksel

op de voorkant van zijn overhemd en zijn broek. Toen hij met een bleek gezicht en betraande ogen op de bank zat, wilde hij geen van zijn beide zonen aankijken. *Godsamme*, zei hij keer op keer. *Nu heb ik het gedaan. Jezus christus. Nu heb ik het echt gedaan.* Patrick probeerde uit hem te krijgen wat er was gebeurd, maar zijn vader wilde of kon niet antwoorden. Patricks broer Mike haalde een glas water en een schoon overhemd (waarna hij het vuile bij de rest in de wasmachine deed en die zonder erbij stil te staan aanzette) maar de ouwe wilde geen van beide aanraken, wiegde alleen maar heen en weer en hield zijn hoofd in zijn eeltige handen terwijl hij steeds herhaalde: *Godsamme. Godsgruwelijke klotezooi.*

Uiteindelijk was het Patrick die, toen hij het niet meer kon verdragen, naar de garage liep en de gedeukte bumper zag; Patrick die de hete walm van benzine en koper in de lucht rook; Patrick die lange tijd stond te kijken naar de rode vlek die er als bloed uitzag alvorens die aan te raken en vast te stellen dat het inderdaad bloed was. Het was Patrick die beseftte dat het kleine witte voorwerp dat in het rooster vastzat geen grind was maar een tand, te klein om uit de mond van een volwassene afkomstig te zijn. Het was Patrick die had beseft dat er ergens iemand dood was.

Tot op dat moment had Patrick twee zekerheden in zijn leven gehad: de ouwe was een zuiplap en de ouwe verklootte de boel. En wat Patrick betrof kwam het er allereerst op aan de boel op de rails te houden. Wanneer hij in het magazijn de ochtendienst draaide, zorgde je dat je vóór hem wakker was zodat je koffie kon zetten en hem de deur uit kon helpen. Wanneer hij out ging op de bank, nam je de sigaret uit zijn slappe vingers. Wanneer hij tierde – over de regering die zijn geld wilde afpakken, over de Chinezen die zijn baan wilden afpakken, over de anticonceptiepillen die Patricks moeder kanker hadden bezorgd

en haar hadden vermoord – dan bleef je kalm en nam je zelf een biertje, en probeerde je onopvallend alle losliggende voorwerpen uit zijn buurt te halen zodat er de volgende ochtend nog glazen waren om uit te drinken en een tv zonder een door het scherm gesmeten laars. Je nam preventieve maatregelen. Je wendde het naderende onheil af. Je lapte hem op. Je regelde het.

Terwijl hij afgepeigerd naar de met bloed besmeurde auto staarde, dacht Patrick: dit kan ik niet regelen.

Weer binnen hoorde hij Mike met ogen wijd opengesperd van paniek zeggen: *Nee broertje, hou vol, we zoeken wel een uitweg. Laten we wachten.* Maar er was geen uitweg. De hele nacht lang, tot de grijze ochtendschemer aanbrak en de verdere dag tot de schaduw in de middagzon verdwenen, zaten ze gedrieën ineengedoken bij elkaar in de woonkamer. De ouwe jammerde en stamelde, en zei dingen als *Jezus, ik wou dat ik mijn geweer nog had, dan kon ik mezelf van kant maken*, terwijl Mike – die ronduit weigerde om een voet in de garage te zetten – probeerde de onontkoombare werkelijkheid iets minder vreselijk te maken. Hoe langer ze daar zaten, hoe sterker ze de neiging kregen dan maar te beslissen op welke manier ze zich het best voor de trein konden gooien. Patrick, zo leek het, was de enige die beseftte dat er geen beste manier was. Je sprong gewoon. Dat was alles. Je sprong.

Om een uur 's middags belde Patrick de politie. Negentien uren waren verstreken tussen het moment dat zijn vader thuis kwam en Patricks telefoontje. Hij had alles overdacht: ze konden zich geen particuliere advocaat veroorloven, en de ouwe kon pas een pro-Deoadvocaat krijgen als hij in staat van beschuldiging was gesteld. Nadat de politie was gearriveerd, kwam de rechercheur met een grimmige, voldane gelaatsuitdrukking uit de garage terug. *Jou moeten we hebben*, zei hij tegen de ouwe, en het enige wat de ouwe deed was knikken.

Patrick herinnerde zich maar heel weinig van wat er daarna was gebeurd. Behalve dat Mike zei: *Jezus, Pat – sinds zijn tiende had niemand Patrick meer Pat genoemd – hij is onze vader.*

Het is nu bijna voorbij, zei Patrick.

Hij had het mis gehad. Het was pas net begonnen. Geen van Patricks vrienden had hem met zoveel woorden gezegd dat ze niet meer met hem wilden afspreken; de agent die elke nacht Zoney's binnenliep had nooit gezegd: *Ik hou je in de smiezen, Cusimano, zo vader, zo zoon.* De voorman van het magazijn waar alle drie de Cusimano's werkten had nooit geopperd dat de resterende twee ander werk moesten zoeken (feit was zelfs dat Mike er nog werkte). Toch had Patrick van meet af aan een zekere behoedzaamheid in mensen bespeurd, alsof ongeluk besmettelijk was en hij er drager van was. De zijdelingse blikken en stiltes in gesprekken die net een tel te lang duurden; de patrouillewagens die vaker langs hun huis aan Division Street leken te rijden dan voorheen, of een afslag langer in de achteruitkijkspiegel bleven hangen dan redelijk was; het vervreemdende gevoel van isolement, van niet-bestaan, wanneer caissières, serveersters en bankbedienden die de naam op zijn creditcard of looncheque zagen hem plotseling niet meer recht aankeken. Alsof hij bedekt was met een antiaanbaklaag en hun blikken van hem afgleden.

Geen openlijke afwijzing. Niets aanwijsbaars. Slechts een gevoel. Als hij die krant bij de SuperSpeedy niet had gekocht zou het daarbij gebleven zijn. Dan had hij zich erdoorheen kunnen slaan, net als Mike, wachtend tot de mensen het achter zich lieten. Hij had berichtgeving over het ongeluk zoveel mogelijk gemeden. Hij wilde het gedenkteken aan de weg niet zien, met die griezelige verzameling plastic bloemen en in folie gewikkelde teddyberen waarmee nooit zou worden gespeeld, zoals hij ook de verslagen moeder die een foto van haar dode kind

vasthield in de slaapkamer waar hij nooit meer zou slapen niet wilde zien. Hij had die dag de krant gekocht omdat zijn werk op het magazijn langzamerhand niet langer vol te houden viel en had expres alleen het katern met de vacatures uit het rek gepakt. Het was niet bij hem opgekomen dat de overlijdensadvertenties ook in dat deel stonden. En zelfs als hij daar wel aan zou hebben gedacht, dan had hij niet kunnen vermoeden dat het bericht over het kind er een maand na het ongeluk nog zou staan.

Maar hij had een pagina omgeslagen en toen stond het daar, extra groot te midden van alle treurige, klein afgedrukte overlijdensadvertenties. Tot op dat moment had hij de foto van het kind nog niet gezien. Toen hij ernaar keek, naar dat lachende gezicht met de uiteenstaande tanden van de derdegroeper, voelde hij zich... niet ellendig, want ellendig was zijn normale toestand geworden. Hij had zich erger dan dat gevoeld. Voorheen zou hij dat als onmogelijk hebben beschouwd.

Het bericht vermeldde een gedenkpagina op het internet, waar je een donatie aan het gezin kon doen. Hij had een paar dagen nodig gehad om aan de gedachte te wennen, maar ten slotte had Patrick aan Mike voorgesteld dat ze wat geld zouden schenken. Vanzelfsprekend anoniem. Niet uit schuldgevoel, hoewel dat zeker een rol speelde; meer vanwege het idee dat ze daarmee iets konden doen, zij het iets heel kleins. Maar Mike, die sinds het ongeluk continu bier zat te hijsen en Comedy Central keek, had woedend gekeken. Eén ogenblik lang had Patrick gedacht dat zijn broer hem ging slaan.

In plaats daarvan had Mike gevraagd waarom ze dat in vredesnaam zouden doen, want je kon niet zeggen dat de ouwe het kind met opzet had doodgereden. En je kon niet zeggen dat ze geld te over hadden – alleen de ouwe had een vaste baan bij het magazijn gehad en het wegvallen van zijn cao-conforme salaris

was een forse aderlating – terwijl je bovendien niet kon zeggen dat iemand hún zomaar geld aanbood, of wel? ‘Dat kind en zijn verdomde familie kunnen de pot op, en jij erbij,’ had Mike gezegd. ‘Pa draait voor vijftien jaar de bak in. Dat is alles wat ze krijgen.’

Vastbesloten het geld toch over te maken had Patrick gebruikgemaakt van een van de computers in de openbare bibliotheek, zodat Mike hem niet zou betrappen, en typte daar het webadres in met naast hem op tafel zijn creditcard die al bijna tot de limiet zat. Hij scrolde door de pagina, tot voorbij de foto van het kind, onderdrukte een cynisch gevoel over de sentimentele plaatjes en de kreupele rijmpjes (*Ik ween met een gebroken hart, ik bid tot God en vraag waarom deze smart*) en zocht naar de link voor donaties. Hij vond de andere link eerst.

Klik [hier](#) voor meer informatie over John Cusimano en zijn zonen.

Op dat moment gebeurde er iets vreemds met de zwaartekracht. Patrick had het gevoel alsof zijn ledematen van zijn lichaam wegdreven, maar had toch geklikt.

Geen flakkerende kaarsjes op deze pagina. Geen lieflijke engelen wier elektronische vleugels zachtjes klapperden. Geen gedichten, geen bloemen en bovenal geen lachende derdegrøeper. De pagina waarop hij terecht was gekomen, was blikerend wit met rode en zwarte letters: dubbel onderstreept, vet, cursief, en extreem kwaad. En het ging niet over de ouwe. Het ging over Mike en hemzelf.

John Cusimano's twee VOLWASSEN zonen, Michael en Patrick, waren gedurende NEGENTIEN UUR nadat hun vader RYAN HAD VERMOORD met hem alleen!! De auto die ons van onze Allerliefste Schat beroofde STOND BESMEURD MET RYANS BLOED IN HUN GARAGE en ze NAMEN NIET DE

MOEITE DE POLITIE TE BELLEN!! ZE STOPTEN DE KLEREN VAN HUN VADER IN DE WASMACHINE OM HET BEWIS TE Vernietigen!! Bel het kantoor van de officier van justitie van Janesville County en eis dat ze worden aangeklaagd wegens VERDUISTERING VAN BEWIS!!! LAAT DEZE MONSTERS NIET ONGESTRAFT WEGKOMEN MET MOORD!!!

Er stond een foto bij, die Patrick eerder al in de plaatselijke krant had zien staan, van de broers die uit het gerechtshuis kwamen na de inbeschuldigingstelling. Er was ook een forum. Patrick had geweten dat hij dat beter niet kon lezen.

Michael en Patrick Cusimano, jullie zullen voor eeuwig branden in de hel.

Die jongens kunnen maar beter hopen dat ze mij niet in een donker steegje tegenkomen. Er was een tijd waarin iemand al EEN TOUW KLAAR zou hebben.

Over twintig jaar zullen dit soort monsters het land besturen. Dit is wat er gebeurt als ze het gebed op school afschaffen.

Slechts één (anonieme) afzender had iets gezegd wat vagelijk positief was – *Ik heb Mike en Patrick op de middelbare school gekend en ik vond ze toen aardig, ik heb vreselijk te doen met Ryans gezin, maar Mike en Patrick lijden hier ook onder* – maar de reacties daarop waren niet bepaald vriendelijk geweest.

Het is duidelijk dat je geen kinderen hebt en ik hoop dat je ze nooit zult krijgen ook!

Als jij ze aardig vindt dan ben je waarschijnlijk net zo slecht als zij. Het valt me op dat je niet je echte naam gebruikt.

De berichten wekten de indruk dat de ouwe had gezegd: *Hé, jongens, kijk eens wat ik heb gedaan* toen hij de bebloede auto had weggezet, waarop ze gedrieën high fives hadden uitgewisseld, een biertje hadden opengetrokken en popcorn hadden gemaakt. Hij werd duizelig van verwarring. Patrick had bijna een uur lang die berichten zitten lezen, ze gingen allemaal over wat voor een monster hij was. De donatie had hij nooit overgemaakt. Hij wist dat het oneerlijk was het gezin van het kind te straffen omdat ze kwaad waren dat ze hun kind op zo'n afschuwelijke manier hadden verloren. Hun kind was dood terwijl kinderen van andere mensen in leven waren. Patricks vader was een zuiplap en een moordenaar terwijl de vaders van andere mensen verzekeringsagent, orthodontist of aircoreparateur waren. *Eerlijk* leek met dit alles helemaal niets te maken te hebben.

Hij had het ongeluk beschouwd als een tragedie die hun allemaal overkomen was, de Cusimano's evenzeer als de Czerpaks. Hij had gehoopt dat de lui in het magazijn gewoon uit gêne zo onbeholpen tegen hem deden, net als zijn leraren toen hij elf was en zijn moeder doodging. Maar het lezen van de website had zijn ogen geopend. Hij voelde iedere kilte, merkte elke blik en ieder wegstijven op, elke terloops weggedraaide schouder en half opgevangen fluistering. Destijds had hij nog steeds een paar vrienden gehad, mensen die hij kende van school en het werk, maar binnen drie maanden na het ongeluk waren ze allemaal weggevallen in een stortvloed van voicemailberichten in de trant van *We moeten eens flink gaan stappen, echt, binnenkort*, maar niet vanavond en niet dit weekend en waarschijnlijk ook niet volgend weekend maar 'binnenkort'. Tegen de tijd dat de ouwe op alle onderdelen van de aanklacht schuld had bekend en was overgebracht naar een staatsgevangenis in Wilkes-Barre, kwamen er geen berichten meer. Patrick

had opluchting gevoeld. Er was niemand met wie hij wilde praten.

Toen hadden Mike en Patrick alleen in het huis gewoond, tot Mike Caro tegenkwam en zij met z'n tweeën de kamer betrokken waar Patricks ouders hadden geslapen, die ze uitmestten, opnieuw inrichtten en vulden met de geur van wasmiddel, seks en Caro's parfum. Patrick zegde zijn baan in het magazijn op en ging de nachtdienst draaien bij Zoney's GoMart (afgezien van die ene dagdienst per maand, waaraan hij een hekel had). Mike draaide elke dienst die hij kon krijgen in het magazijn, en Caro werkte als serveerster in een visrestaurant in het centrum van Ratchetsburg. Voor Patrick voelde het alsof ze alle drie planeten waren die zo ongeveer eens per week in samenstand kwamen, een paar biertjes en wat kipkluijfjes deelden om daarna weer elk hun eigen baan te vervolgen. De andere wereld, de wereld waartoe hij had behoord vóór die middag waarop de ouwe de Lucky Strike uit was gekomen en had besloten dat hij nuchter genoeg was om te rijden – die wereld was vermoedelijk ergens daarbuiten blijven ronddraaien, maar Patrick maakte er geen deel meer van uit. Hij was tot een soort verdoofde starheid vervallen en na een poosje kon hij geen onderscheid meer maken tussen de lange stille nachten die hij alleen in de winkel doorbracht en de lange stille dagen die hij doorbracht met uitslapen na de nachtdienst. Ze voelden beide hetzelfde. Ze voelden beide als niets.

Jij bent Patrick Cusimano. Jouw vader heeft Ryan Czerpak vermoord.

Toen hij die avond van werk naar huis reed, raakte hij een hert. Hij had de binnendoorweg naar huis genomen, via Foundry Road, die op dat tijdstip van de dag een groen-zwarte tunnel onder de bomen vormde. Het was moeilijk om iets duidelijk te

onderscheiden; de koplampen verbeterden het zicht amper en je kon eigenlijk alleen maar turen en er het beste van hopen. Patrick was bijna twintig uur achtereen wakker. Hij had het gothicmeisje in een stofwolk achter zich gelaten, maar haar stem weerklonk in zijn oren. Hij was afgeleid. De wereld ontrolde zich als een film aan de andere kant van zijn voorruit. Toen zag hij de geelbruine flits in zijn rechterkoplamp, en daarna: *bonk*.

Zijn knieën en ellebogen leken op slot te gaan. Hij trapte op de rem en zette zich schrap voor de akelige stuitering van de wielen zodra ze over het hert heen gingen. Die kwam niet. Toen hij aan de kant van de weg stopte, voelde hij een druk op zijn borst die zijn ademhaling bemoeilijkte. Eén ogenblik lang kon hij slechts toekijken hoe zijn handen zich om het stuur klemden en ontspanden. Toen dwong hij zichzelf uit te stappen.

Hij kon het geraas van het verkeer op de hoofdweg horen, maar Foundry Road was verlaten. In het zwakke schijnsel van de koplampen staarde hij naar de tien centimeter brede barst in zijn bumper. Als daar bloed had gezeten, dacht hij, waren de stoppen waarschijnlijk bij hem doorgeslagen en had iemand hem over een paar uur aan de kant van de weg teruggevonden, trillend en kwijlend in een veldje gifsumak.

Zijn benen voelden slap maar hij liep naar de achterkant van de auto, bleef staan en keek de weg af, en luisterde. Hij wist niet wat hij verwachtte te horen. Spastisch gekras van stervende hoeven over het asfalt? Iets dergelijks. Hij ademde diep in door zijn neus om te ruiken of zich onder de lucht van uitlaatgassen en verschroeid rubber het bedwelmende aroma van bloed bevond. Maar hij hoorde niets, en hij rook niets. Hij had het beest alleen geschampt, dacht hij, en het was weggerend. Of weggehinkt, naar een plek in het bos rondom hem om daar te sterven van de shock, de angst of inwendige bloedingen. Hoe dan ook:

wat zou hij kunnen doen? Het ging niet om een cockerspaniël; hij kon geen hert in zijn jas wikkelen en ermee naar de dichtstbijzijnde dierenarts scheuren. Zelfs als het daar op het asfalt voor hem had gelegen, had hij niets kunnen doen behalve het van de weg af trekken zodat het niet opnieuw zou worden aangereiden terwijl het doodging. Wat zijn dood lang en pijnlijk zou maken in plaats van snel en gewelddadig. Op zijn best een twijfelachtige daad van barmhartigheid.

De druk op zijn borst werd erger. Het was maar een hert, zei hij tegen zichzelf. Geen jogger, geen voetganger. Geen klein kind dat een voetbal achternarende.

De lucht was warm en bedauwd en rook naar dingen die groeiden. De bladeren aan de bomen om hem heen ruisten, een licht gefluister dat hij welhaast als spottend ervoer. Een zweetdruppel gleed van zijn oksel langs zijn ribben omlaag. Opeens was hij zo moe dat hij zijn voeten amper voelde. Hij keerde zich om en liep terug naar zijn auto, draaide met stijve, bevende vingers het sleutelkje om en reed weg. Het hert, waar het ook was, liet hij achter.

Thuis stond Mikes pick-up op de oprit en Caro's auto op straat, zodat Patrick voor het huis van de burens moest parkeren. Hij griste zijn telefoon van het dashboard en het noodbriefje van twintig uit het handschoenenvakje, zag een paar cd's op de vloer en nam die ook mee. Hij was er zich pas van bewust dat hij zijn auto ontdeed van alles wat waarde voor hem had toen hij bij de voordeur bleef staan en achteromkeek.

De auto schurkte tegen het trottoir aan als een stuk zwerfafval, zoals je soms schoenen, wanten of ondergoed verlaten in een modderpoel zag liggen, steeds zwarter wordend door de uitlaatgassen van de passerende wereld. Hij had de auto nu tien jaar, sinds zijn zestiende. Zelfs in het gelige schijnsel van de

straatlantaarn kon hij zien hoe vuil het ding was. Hoewel aan zijn zicht onttrokken, wist hij dat de benzinetank halfvol was en het reservoir van de ruitenvloeistof leeg. Ook de gebarsten bumper kon hij niet zien, maar hij voelde die kloppen als een buil. In huis liet hij zijn sleutels op het tafeltje naast de deur vallen. Dood hert of geen dood hert, hij was niet van plan nog één meter in die auto te rijden.

Die avond waren de planeten weer eens in samenstand. Vier uur later voelde hij zich kalmer, terwijl hij bier dronk en televisiekeek met Mike en Caro. Zij zat bij zijn broer op schoot, nog steeds gekleed in de witte blouse en zwarte rok waarin ze de klanten bediende; Mike had zelfs zijn werkklaren nog niet uitgetrokken. Zijn hand was weggestopt tussen Caro's knieën. Patrick wist zonder bij hen in de buurt te zijn dat Caro naar vis en hete boter rook en Mike naar de schafttafel buiten achter het magazijn, een en al zweet, vuil en sigarettenrook. Patrick keek naar een horrorfilm; geen bijzonder goede. Op het scherm rukte een gemuteerde beer een arm van een wandelaar af. Bloedspatten troffen de cameralens. Zo'n soort film was het.

'Kom op, man,' zei Mike. 'Normale mensen kijken niet naar deze troep. Dit is ziek.'

'Zet dan maar wat anders op.' Zonder veel interesse gooide Patrick hun de afstandsbediening toe.

Caro ving hem en schakelde naar een of andere comedyserie met ingeblikt gelach. 'Wat zijn we weer goedgehumeurd, zeg. Zwارة dag op kantoor gehad, schat?'

Jouw vader heeft Ryan Czerpak vermoord. 'Zelfde klerezooi als altijd,' zei hij. 'Ik heb op de weg naar huis een hert aangereden.'

'Pak nog een biertje voor me, snoes?' zei Mike tegen Caro.

Ze reikte naar de koelemmer achter hen, haalde er een blikje

bier uit en schudde het smeltende ijs eraf voordat ze het aan Mike overhandigde. ‘Was hij dood?’

‘Ik weet het niet. Hij rende weg.’

‘Het is maar een hert. Wat kan het jou schelen?’

‘Het is klote als je iets doodmaakt,’ zei Caro.

‘Als ik een dood hert zie, dan denk ik: biefstuk.’

Ze beet in Mikes oor. ‘Jij denkt alleen maar aan eten.’

‘Ik kan jou anders wel opeten,’ zei Mike, en hij kuste haar. Patrick keek weg. Hij mocht Caro graag en ze maakte zijn broer gelukkig, maar niets zei duidelijker *jij bestaat niet* dan in een ruimte vertoeven met twee mensen die hun tong niet uit elkaars mond konden houden. De nepfamilie op het televisiescherm was nu verwickeld in een onnozel misverstand rondom een schaal lasagne en hij verlangde naar zijn gemuteerde beren.

‘Heeft dat beest ook je auto verkloot, Patrick?’ vroeg Mike na een poosje.

‘Het lijkt er wel op. Hij zwabbert over de weg.’

Mike knikte begrijpend. ‘De uitlijning. Wil je dat ik ernaar kijk?’

Caro sloeg op zijn arm. ‘Je zou eerst mijn accu vervangen.’

‘Doe ik ook. Zeur niet zo.’

‘Jij bent degene die mij rond moet rijden als mijn auto niet wil starten.’

‘Ik doe niets liever dan met je rijden,’ zei Mike, en hij kuste haar opnieuw.

‘Ik kan hier net zo goed in rook opgaan,’ zei Patrick. ‘Geen gek idee, eigenlijk.’

‘Patrick, jij hebt een vriendin nodig,’ zei Caro streng. ‘Je bent de eenzaamste gozer die ik ooit heb ontmoet.’

‘Juist ja. Want al mijn problemen zouden voorbij zijn als ik maar meer seks had.’

‘Heb je me seks horen zeggen? Ik zei: vriendin.’

‘Je zult het misschien niet geloven,’ zei Mike tegen haar, ‘maar er was een tijd dat mijn broertje duivelstoeren uithaalde met dames. Hij nam ze altijd mee naar het kerkhof daarboven in... waar was het, Cranberry?’

Patrick's kaken klemde zich opeen. Hij dwong ze met moeite van elkaar. ‘Evans City. En dat heb ik maar een of twee keer gedaan.’

‘Er was daar een of andere film opgenomen,’ zei Mike tegen Caro.

‘*Night of the Living Dead* “een of andere film” noemen, is hetzelfde als een Camaro achtenzestig “een of andere auto” noemen,’ zei Patrick.

‘Jij hebt de ballen verstand van auto’s.’

‘Jij hebt de ballen verstand van zombiefilms.’

‘Lief zijn, jongens.’ Caro legde een arm om Mikes schouder. ‘Ik wist niet dat ze in Pittsburgh films maakten. Bestaat het nog? Kunnen we het gaan bekijken?’

Mike schudde zijn hoofd. ‘Ik ga daar niet helemaal naartoe rijden. Als je een begraafplaats wilt bezoeken, neem ik je wel mee naar St. Benedict.’

‘Is daar ook een film opgenomen?’

‘Nee, maar daar ligt mijn moeder.’

‘Dat kunnen we doen, als je wilt. Maar ik wil ook die van de film zien.’

‘Zoveel stelt het niet voor,’ zei Patrick. ‘Het is gewoon een begraafplaats.’

‘Daar gaat het me niet om. Het punt is dat we nooit ergens naartoe gaan en we nooit iets doen en dat het ons alleen maar een beetje benzine kost.’

‘Benzine is duur,’ zei Mike. Caro’s gezicht betrok en hij trok haar naar zich toe. ‘Kop op, meisje. Morgenavond gaan we uit. Iets leuks doen.’

‘Oké,’ zei ze, en ze schonk hem een halfhartige glimlach.

Patrick werd die avond behoorlijk dronken. Erger dronken dan zijn bedoeling was; erger dronken dan gerechtvaardigd was, gezien het feit dat het gewoon een woensdag was en hij gewoon in zijn woonkamer zat en hij morgen moest werken (zij het niet voor middernacht). Mike en Caro dronken ook, en ten slotte viel het Patrick op dat de hand die Mike tussen Caro’s dijen hield zich op steeds onbetamelijker plaatsen bevond, zodat hij naar boven wankelde en zijn bed opzocht. Kort erna hoorde hij de bonkende stap en het gegiechel dat beduidde dat Mike haar naar hun kamer droeg en de dubbele klap van hun slaapkamerdeur die werd dichtgetrapt. Caro zei iets wat hij niet goed kon verstaan en Mike zei: ‘O, god,’ maar het was meer een soort gekreun.

Patrick pakte lukraak een cd. Het was Metallica en het geluid vulde de lege ruimte in de kamer als water. Hij was bezopen, hij verdronk, hij zonk weg in duisternis. Dankbaar gleed hij weg.

De volgende ochtend was hij zich een paar keer vaag bewust van Mike of Caro die zich door het huis bewoog: een deur die dichtging, het geluid van de televisie beneden. Eenmaal doezelde hij weg in een fragmentarische droom over een geelbruine vacht die oplichtte in koplampen, voelde hij een bons en schrok hij opeens wakker met bonkend hart. Maar binnen een paar minuten viel hij weer in slaap.

Toen hij echt wakker werd, waren de anderen aan het werk. Hij deed de was en maakte voor zichzelf een sandwich met hardgekookte eieren en een plak fabriekskaas. Zijn kater was dusdanig dat de vorige avond ver weg leek, en hij voelde geen neiging die naderbij te brengen. Nadat hij zijn sandwich had opgegeten, besloot hij dat hij zin had in cola en voor hij het wist had hij zijn sleutels gepakt en stond hij buiten. Knipperend

tegen de middagzon zag hij zijn auto staan waar hij die had achtergelaten, voor het huis van de bureu. Een dikke laag vuil plakte op de voorruit. Alles wat hij vergeten was, stond hem weer met brute helderheid voor de geest en hij keek naar de auto en dacht: nee, verdomme, nee, zo erg snak ik ook niet naar een cola.

De hele dag werd hij bekropen door twijfel of hij wel de fut had om 's avonds naar zijn werk te lopen, maar toen hij om halftwaalf de deur uit stapte, bezorgde de aanblik van de auto hem koude rillingen en de avond was warm, zodat hij te voet op weg ging. Het was niet geheel onprettig. De groezelige stroken verf die van de huizen aan Division Street afbladderden waren 's nachts minder opvallend, en toen hij bij de hoofdweg aankwam en de straatlantaarns achter zich liet, vervaagde de sikkels van de maan de maximumsnelheidsborden tot nabeelden. Hij was al een tijd niet meer naar de kapper geweest en het gevoel van de wind die zijn haar tegen zijn hals bewoog – als koesterende vingers – wekte bijna het voornemen om zijn haar nooit meer te laten knippen. Er heerste een droomachtige sfeer als je zo laat buiten liep, wanneer de rest van de wereld was stopgezet: alsof de tijd stil bleef staan en de regels niet langer golden.

Toen hij rond middernacht bij Zoney's door de deuropening kwam, verschrompelde die aangename wazige dromerigheid in een onder het blauwwitte tl-licht. De achterkant van zijn zuurstokgestreepte werkoverhemd was klam van het zweet en zijn haar plakte tegen zijn nek. De gast die hij afloste tekende bij het laatst afgerekende bedrag en vertrok; Patrick telde het geld in de la, schoof die terug onder de kassa en veegde de toonbank schoon. Het voelde alsof hij maar een paar minuten uit de winkel was geweest, alsof hij door een wormgat naar een heelal was getransporteerd dat voor altijd alleen maar uit Zoney's bestond.

Tegen de tijd dat de politieagent die elke nacht langskwam voor een kraslot en een Snickers was vertrokken, had Patrick twee pakken chocomel weggeklokt en voelde hij zich niet meer alsof hij op de rand van zijn eigen graf balanceerde. Als het weekend was geweest, zou er in de vroege uren een gestadige stroom zuiplappen zijn binnengedruppeld, met een piek rond vier uur wanneer de bars sloten, en daarna niet veel meer tot zonsopgang. Op donderdagnachten daarentegen waren zelfs de lui die hun looncheques opdronken omstreeks twee uur terug in bed zodat ze zich door de volgende dag heen konden slepen tot het echte weekend begon. Buiten was de hoofdweg zo verlaten dat hij zich op het midden ervan had kunnen uitstrekken voor een tukje. De zender met klassieke rock die in de winkel aanstond was voorgeprogrammeerd: enkel muziek en condoom-commercials. Toen Patrick bij Zoney's was begonnen, had er een cd-speler gestaan en had hij op het werk Black Sabbath gedraaid. Het harde en boze bood een mooi tegenwicht voor het rustige en helverlichte en maakte dat hij zich meer *zichzelf* voelde, alsof hij ondanks dat zuurstokgestreepte overhemd een klein stukje van zijn eigen ziel kon uitzenden naar iedere arme sukkel die om drie uur in de ochtend binnenliep voor een Red Bull. Het trok de aandacht van de mensen en herinnerde hen eraan dat de wereld echt was, dat zij levend was. Op een ochtend vergat hij echter de cd met zich mee naar huis te nemen, en toen hij terugkwam voor de volgende dienst lag er op de plek van de cd-speler een briefje van de manager dat er op het werk gepaste muziek gedraaid diende te worden. Dat was dan dat. Weer een stukje van hemzelf dat eraf was geschaafd, terwijl alles wat hij ervoor terugkreeg minimumloon was en een vrijwel volmaakte beheersing van letterlijk elke Eagles-songtekst. *You can check out anytime you like, but you can never leave*: ware woorden, man. Verdomd ware woorden.

Rond zessen begon de klandizie weer wat toe te nemen en tegen zevenen was hij weggezakt in een soort wakend coma van rinkelend wisselgeld en zoemende kassa's. Toen een stem voor hem zei: 'Ik heb een koffie voor je gekocht,' ontwaakte hij met een onaangename schok.

Aan de andere kant van de toonbank stond het gothicmeisje, met de kartonnen beker in haar uitgestoken hand. Vandaag droeg ze een paarse jurk met een half dozijn riempjes die losjes om haar middel hingen. Haar laarzen waren van cartoonachtige proporties en ze had waarschijnlijk naar Pittsburgh moeten rijden om ze te kopen. De tas over haar schouder zag eruit alsof hij afkomstig was uit een dumpzaak.

Ze lachte hem toe. 'Een zoenoffer, oké?'

Patrick lachte niet terug. Hij keek naar de ongeduldig kijkende vrouw in een legging en gymschoenen die achter haar in de rij stond en zei: 'Komt u maar.' Terwijl hij de Slim-Fast van de vrouw aansloeg en een pakje Capri-sigaretten voor haar pakte, bleef het gothicmeisje met een bijna antropologische interesse staan toekijken.

'Wat je niet moet worden, bewijsstuk A,' zei ze toen de vrouw weg was.

'Rot op.'

Het meisje rolde met haar ogen. 'Ontspan een beetje. Wil je melk en suiker in je koffie? Ik heb hem zwart gelaten omdat ik niet wist hoe je hem drinkt. Het is het betere spul. Van Starbucks.' Toen hij geen aanstalten maakte om de beker te pakken, trok ze een scheef gezicht. 'Hoor eens, je beoordeelt me verkeerd. Ik ben geen psychopaat die je achtervolgt. Het is niet jouw fout dat Ryan dood is. Jij hebt hem niet overreden.'

Dit gebeurde helemaal niet. Hij stond hier niet tussen de frambozen-kokos-Zingers en de gedroogde worstjes te werken voor een minimumloon en te luisteren naar wat ze allemaal zei.

‘De volgende, alstublieft,’ zei hij, en hij verkocht een grote koffie en een chocolade-roomdonut aan een dikke man die helemaal geen donuts meer nodig had.

‘Laten we opnieuw beginnen,’ zei ze terwijl ze haar al onbespelijk zittende zwarte haar gladstreek. ‘Ik heet Layla. Zoals in het liedje. Je weet wel: *you got me on my knees.*’

Dit meisje. Dit middelbareschoolkind met haar idiote laarzen en haar Addams Family-outfit en haar huid zo wit en bloemachtig als ongebakken deeg. Een broodmix-gothicmeisje, vers uit het pak. Hij wilde dat ze zichzelf ging bekrassen of Ritalin snuiven of een van die andere halfgare dingen die gothicmeisjes deden als ze niet zijn toonbank blokkeerden en dingen zeiden als ‘het is niet jouw fout dat Ryan dood is. Jij hebt hem niet overreden’.

Hij verkocht voor vijf dollar aan benzine aan een jochie in een Slayer-hemd en toen was er niemand meer in de winkel behalve zij tweeën. Het meisje leunde met haar ellebogen op de toonbank en zei: ‘Ik heb je jaarboekfoto opgezocht in de schoolbibliotheek. Je had toen een ongelooflijk suf kapsel.’

Patrick maakte de kassa op en pakte toen de sleutels van de voorraadkast van achter het wisselgeldbakje. Hij maakte de kast open, haalde er een slof mentolpeuken met laag teergehalte en zo uit, scheurde het open en begon de bovenste schappen te vullen met de sigarettenpakjes. ‘Waarom?’ zei hij.

‘Ik wilde zien hoe je er in het echt uitzag. Ik heb iets met monsters. Ga je je koffie nog drinken?’

De kartonnen beker met het Starbucks-logo stond onaangevoerd op de toonbank. ‘Ik drink geen koffie.’

‘O.’ Haar gezicht leek te betrekken. ‘Wil je iets anders? Gintonic?’

Patrick zette het laatste sigarettenpakje op zijn plek en smeede de kastdeur dicht. ‘Ik wil dat je me met rust laat.’

‘De mensen vinden mij ook een monster. Zombiemeisje, Kermiss attractie, Bruid van Dracula – je vriend was gisteren niet bepaald de eerste die daarmee op de proppen kwam, weet je.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Het kan me eigenlijk niet schelen. Als ze me niet Zombiemeisje zouden noemen, dan was het wel wat anders: Nerdmeisje, of Pijpmeisje, of wat dan ook. Eerder heette ik het Jezusmeisje, als je het kunt geloven.’ Op de toonbank stond een rek met plastic speelgoedmobieltjes gevuld met kauwgom. Ze greep er eentje en drukte op een knop aan de zijkant, waarop het ding een *Brrriep* ten gehore bracht. ‘Hé, heb je vanmiddag iets te doen?’

‘Hoezo? Heb je nog een gaatje in je stalking-rooster?’

Ze lachte. ‘Leuk, hoor. Nee, monster, als ik jou zou stalken, zouden we dit gesprek in je woonkamer voeren. Ik dacht gewoon dat als je verder niets te doen had en je een beetje gezelschap leuk zou vinden, we samen konden chillen, dat is alles.’

Patrick staaarde haar ongelovig aan. Voordat hij tijd had om iets te kunnen zeggen ging de bel boven de deur weer, en ditmaal was het Caro. Haar ongewassen haar was samengebonden in een warrig knotje. Mikes sleutelketting van de Penguins, zijn geliefde ijshockeyclub uit Pittsburgh, bungelde uit het voorzakje van haar korte broek. Ze wees naar de achterkant van de winkel, zei ‘Koffie’ en verdween achter het rek met koekjes.

Het gothicmeisje trok een perfect gepenseelde wenkbrauw op. ‘Je hebt al een afspraakje, zie ik,’ zei ze met een licht geamuseerde uitdrukking op haar gezicht, waarna ze het speelgoedmobieltje oppakte, op de knop drukte – *Brrriep* – en het in haar legertas liet vallen.

‘Hé,’ zei Patrick, maar ze had zich al omgedraaid en liep de winkel uit. Caro dook tussen de rekken op met in haar ene hand een grote koffie.

‘Je winkel heeft geen goede koffie. Ik heb daarachter een donut gegeten.’ Ze geeuwde.

Patrick onderdrukte zijn ergernis. ‘Ga gerust je gang. Het is hier blijkbaar toch niet meer de gewoonte voor dingen te betalen.’

‘Niet zo aangebrand. Ik heb niet gezegd dat ik niet zou betalen.’ Caro overhandigde hem een briefje van vijf dollar. ‘Wie was je winkeldief, Marilyn Mansonette? Je deed nou niet echt je best haar tegen te houden. Ken je haar of zo?’

Door de etalageruit sloeg hij het gothicmeisje gade dat in haar grote glimmende auto stapte, een van die nieuwe ronde retro-moderne dingen die eruitzien als een lijkwagen in een stripverhaal. Toen de autolampen aangingen, zette er ook een dreunend basritme in. Nu-metal- en technoherrie. ‘Totaal niet,’ zei hij, en hij gaf Caro haar wisselgeld.

‘Die auto is anders niet mis,’ zei ze. ‘Ze is vast papa’s lievelingetje.’

Hij wilde van onderwerp veranderen. ‘Wat doe jij hier trouwens zo vroeg?’

‘Dat is niet uit vrije wil.’ Ze legde haar armen over elkaar op de kassa en leunde met haar kin op haar polsen. De bovenkant van haar hoofd deinde mee met elk woord. ‘Mike leent me zijn pick-up sinds die rotaccu van me het laat afweten. Ik heb hem net op zijn werk afgezet. Jij kunt hem vanavond wel ophalen, toch?’

‘Nope.’

‘Krijg de klere. Waarom niet?’

Omdat autorijden hem angst aanjoeg en hij dat niet meer wilde doen. ‘Mijn auto is buiten dienst. Doordat ik dat hert heb aangereiden, weet je nog?’

Ze kneep haar groene ogen tot spleetjes en fronste. ‘Je hebt niet verteld dat je auto het helemaal niet meer deed. Hoe ben je hier gekomen?’

‘Lopend.’

‘Je gaat toch niet veranderen in zo’n griezelige langharige vent die overal naartoe loopt, hoop ik?’

‘Zo lang is mijn haar niet.’

‘Het is een eind op weg.’ Ze geeuwde opnieuw, met haar gezicht naar haar schouder gewend om haar mond te bedekken. ‘Je had om een lift moeten vragen.’

Het deurdeuntje klonk weer. Ditmaal was het een oude vent gekleed in een flanellen hemd dat er even oud uitzag als hijzelf. ‘Een Match 6-loterijbriefje, graag,’ zei de bejaarde terwijl hij een velletje papier waarop wat cijfers waren gekrabbeld uit zijn zak haalde.

Caro ging opzij. ‘Ik zal Mike zeggen dat hij je moet bellen.’ Toen stak ze een hand op en vertrok. De oude vent begon zijn cijfers op te lezen en Patrick typte ze in. Terwijl hij wachtte op het briefje dat werd uitgeprint, wierp hij toevallig een blik door de grote etalageruit en zag Caro. Hij keek toe hoe ze haar beker koffie op de treeplank van Mikes reusachtige opgekrikte pickup zette, de mouw van haar trui over haar hand heen trok, omhoog reikte en het voorportier opende. Toen stak ze haar vrije hand uit, greep de beker en hees zichzelf lenig in de cabine. Ze morste zelfs geen druppel koffie. Het was indrukwekkend.

De loterijmachine ratelde. Patrick keek achterom naar de oude vent. Diens ogen volgden hetzelfde tafereel als die van Patrick zo-even. ‘Daar zou ik wel even mee willen rollebollen,’ zei de bejaarde.

‘Zal ik je haar nummer geven?’

De bejaarde lachte, waarbij zijn breed geopende mond zicht bood op bruinegekleurde tanden en een gele tong. Patrick vroeg hem of hij nog iets anders nodig had.

‘Dat was alles,’ zei de bejaarde.

Bill had de volgende dienst. Een paar minuten voordat hij had moeten arriveren, ging de telefoon. ‘Maat,’ zei hij, waarbij zijn stem een op z’n minst even grote kater verried als Patrick de vorige nacht had gehad, ‘val alsjeblieft een paar uur voor me in.’ Extra geld was extra geld, dus Patrick ging akkoord. Tegen de tijd dat hij thuiskwam, was het bijna middag. Caro was op haar werk en het huis was leeg. Hij trok zijn zuurstokgestreepte overhemd van Zoney’s uit, liet het naast de leunstoel op de grond vallen en plofte zelf op de bank neer. ESPN Classic vertoonde een oude wedstrijd van de Pirates; het was de slotronde en de Pirates gingen winnen. Dat was voor de laatste keer gebeurd toen Patrick negen was. Zijn moeder leefde toen nog en zijn vader was enkel een gezelligheidsdrinker. Hij kon zich de wedstrijd en deze spelers nog vaag herinneren. En tijdens de pauze honkbalplaatjes ruilen of iets dergelijks.

Hij viel vóór de vijfde inning in slaap en schrok wakker door een denderend geraas, gevolgd door een snelle gitaarriff en het Zepelin-nummer dat hij als zijn beltoon gebruikte. Hij greep zijn telefoon en drukte op toetsen tot het lawaai ophield. ‘Hallo?’

‘Ik wist niet dat je auto er zo slecht aan toe was,’ zei Mike.

Nu vertoonde het tv-schermbild een man met een cowboyhoed die zich vastklampte aan een stier ter grootte van een Volkswagen Kever. Patrick tastte naar de afstandsbediening. Het overdreven zuidelijke accent van de presentator was het irritantste geluid dat hij ooit had gehoord. ‘Yep,’ zei hij slaapdronken. ‘Wat is er?’

‘Caro’s telefoon reageert niet. Waarschijnlijk is haar beltegoed op. Kun je haar als ze thuiskomt zeggen dat ik een dubbele dienst draai en dat ze me dus niet hoeft op te halen? Ik kan morgenochtend met Frank meerijden.’ Patrick hoorde geroep en een lach op de achtergrond. Mike belde met de telefoon in het kantoor van

het magazijn. ‘Het kan dat ze kwaad wordt. We zouden vanavond uitgaan. Zeg voor mij iets aardigs tegen haar, oké?’

‘Zeg het haar zelf maar,’ zei Patrick, maar Mike had al opgehangen.

Patrick keek naar de klok op de tv-decoder. Hij had zes uur geslapen, maar dat was niet genoeg, en zijn hoofd voelde alsof het vol watten zat. Op tv werd een of andere arme klootzak uit Tulsa aan zijn linkerarm de arena door gesleurd en de lijkige presentator zei: *Asjemenou, die weet nog es van vasthouden, niewaar en Ik zeg-oe, da’s ene taaie rakker daar.*

Patrick zette een andere zender op.

Hij was een horrorfilm in het extreme B-genre aan het kijken – *O nee*, zei de groep aantrekkelijke jonge mensen die in het warenhuis zaten opgesloten tegen elkaar, *hoe kunnen we ooit ontsnappen aan de moorddadige psychopaat die ons een voor een op zo’n creatieve en ingewikkelde wijze afslacht?* – toen hij Caro hoorde worstelen met het slot van de voordeur, dat bleef hangen. ‘Zodra we ook maar een beetje geld overhebben,’ zei ze meteen toen ze binnen was, ‘laten we die deur maken. Hij is onmogelijk open te krijgen.’

‘Het houdt de ongewenste elementen buiten,’ zei Patrick terwijl hij het geluid uitzette.

‘Zo ken ik onze vertrouwde en geliefde antisociale kluizenaar weer. Ik heb eten meegebracht.’ Caro zette twee plastic afhaalbakken op de salontafel en liet zich toen naast hem op de bank vallen. Ze zag er afgepeigerd uit. Haar make-up was uitgelopen en aangekoekt onder haar roodomrande ogen. Patrick wist dat het gewoon lag aan de lange dag die ze achter de rug had, maar ze zag eruit alsof ze gehuild had. Terwijl ze een van de bakken oppakte en hem die overhandigde, zei ze: ‘Wat een dag weer. Er leek verdomme nooit een eind aan te komen. Hier, eet. Ik moet Mike gaan halen.’

‘Hoeft niet.’ Patrick trok het kartonnen deksel van het bakje en keek erin: penne met kip in een of andere witte saus. Hij pakte een paar stukjes tussen zijn vingers en schoof ze in zijn mond. ‘Hij heeft een extra dienst genomen. Hij komt pas ’s ochtends thuis. Hij vroeg me je te zeggen dat het hem spijt dat hij je niet mee uit kan nemen.’

Caro stak haar tong tussen haar lippen. ‘Ik kan toch niet meer op mijn benen staan. Hé, daar hebben ze een vork voor uitgevonden.’

‘Ik heb geen vork.’

‘Pak er dan een.’ Op het televisiescherm sloeg een knap meisje uit alle macht tegen de binnenkant van de etalageruit van het warenhuis, in een poging eruit te komen. Caro maakte de veters van haar schoenen los. Ze waren van het praktische, stevige soort waar je de hele dag op kon staan, maar ze vertrok niettemin haar gezicht toen ze de eerste uittrok. ‘Ik haat mijn werk,’ zei ze. ‘Mijn voeten voelen aan alsof er van onder spijkers doorheen zijn geslagen en ik heb de hele dag moeten toezien hoe dieren levend gekookt worden.’ Ze tuurde naar Patrick, die op het andere eind van de bank zat. ‘Ik neem aan dat je niet wilt plaatsmaken zodat ik languit kan liggen?’

‘Ik zat hier eerst.’ Hij nam met drie vingers nog een hap pasta. De saus was min of meer gestold.

‘Jij bent het prototype van de jongste.’

‘Wat bedoel je daar nou weer mee?’

‘Voortdurend je positie bevechten.’

‘Wat een onzin.’

‘Ik zeg je alleen maar hoe de theorie luidt.’ Caro reikte omhoog, zette haar schoenen omgekeerd op de grond en wreef toen over de bal van haar voet. Ze had een gat in haar sok. ‘Ze hebben daar onderzoek naar gedaan. Het komt erop neer dat Mike degelijk en fatsoenlijk is, omdat hij de oudste is en als kind de

meeste verantwoordelijkheid kreeg, terwijl jij de jongste bent en jezelf dus altijd moet bewijzen.'

'Totale onzin. Hoe zit het dan met jou?'

'Voor mij geldt het niet. Ik ben door wolven opgevoed.' Ze zwaaide haar voeten in zijn schoot, op een haar na zijn pasta missend. 'Als je mijn afstotelijke serveerstersvoeten niet in je gezicht wilt hebben, zul je moeten opschuiven.'

'Ik ben extreem goed bestand tegen afstotelijke dingen.' Er viel een emmer zuur op de mooiste en aantrekkelijkste actrice in de film, waardoor haar gezicht met martelende traagheid begon te smelten. De nepschedel onder haar vlees had iets plasticachtigs. Caro trok een vies gezicht. 'Leuk special effect, hè?' zei hij.

'Ik wou dat die kreeften alleen maar een special effect waren.' Huiverend trok ze haar voeten onder zich. 'Kom op, kunnen we niet naar iets vrolijkers kijken?'

'Wat dan? Sport? Eerder ben ik in slaap gevallen terwijl ik naar een wedstrijd tussen de Pirates en de Braves uit de slotronde van 1992 keek en werd ik wakker bij de aanblik van een vent op een stier wiens arm eraf werd gerukt. In welk opzicht is dat minder gruwelijk dan dit?'

Op het scherm waadde het vriendje van de aantrekkelijke actrice door de plas van haar ontbonden vlees. Caro stond op. Ze trok het elastiek om haar paardenstaart eraf en haar haren, die de kleur hadden van zonlicht dat door een fles cola schijnt, vielen over haar schouders. 'Kijk je film maar af, griezelfanaat. Ik ga douchen en de lucht van dode vissen uit mijn haar wassen.'

'Ik hou van de lucht van dode vissen.'

'Niemand houdt van de lucht van dode vissen,' zei ze, en ze liep naar boven.

Caro was zo'n maand nadat de ouwe naar de gevangenis was gegaan bij hen ingetrokken. Mike had haar uit een bar mee naar huis genomen, en Patrick was de volgende ochtend gewekt door allerlei onmiskenbare ontbijtgeuren die de trap op dreven. Koffie, bacon, geroosterd brood. Hij was naar beneden gegaan en had ze zittend aan de tafel aangetroffen, waar een derde plek voor hem was gedekt. Caro had lichtelijk gegeneerd gekeken en Mike had er voor het eerst sinds het ongeluk weer gelukkig uitgezien.

Ze is me naar huis gevolgd, had hij met een grijns gezegd. Laten we haar houden.

En jawel, tegen het eind van die eerste week lag haar tandenborstel naast de wastafel en lagen haar tampons in het medicijnkastje. Tot zijn opluchting mocht Patrick haar. Ze was slim en grappig en niet overduidelijk gestoord; bovendien kon ze koken, hield ze ervan de was op te vouwen en stelde ze geen vragen. Noch beantwoordde ze die, eigenlijk. Hij wist dat ze uit Ohio kwam, en hij wist dat ze soms vreemde dingen deed zoals haar schoenen met de zolen omhoog op de grond zetten of haar mouw over haar hand trekken voor ze een deurknop aanraakte. Ze bewaarde boeken onder de kussens van de bank, niet stiekem maar gedachteloos, alsof het een oude gewoonte was. Toen hij haar ooit naar dat gedoe met die mouw had gevraagd, was ze eerst knalrood en meteen daarop lijkleek geworden terwijl tegelijkertijd haar hele lichaamshouding veranderde en ze ineenkromp alsof ze probeerde te verdwijnen. Hij had haar nooit meer iets dergelijks gevraagd.

Ze kwam terug naar beneden gekleed in een t-shirt en een oude trainingsbroek van Mike met afgeknipte pijpen, streek weer neer op de andere kant van de bank en stak haar voeten weer onder zich. Ze had de aangekoekte, uitgelopen make-up weggewassen, en haar colakleurige haar was schoon en samen-

gebonden met een plastic speld. Nu rook ze meisjesachtig, naar conditioner of zoiets. Zoet maar niet weëig.

‘Nam jij vroeger echt meisjes mee naar dat kerkhof om met ze te vrijen?’ zei ze.

Inmiddels kropen de laatste twee overlevenden in het warenhuis door een ventilatieschacht. ‘Niet alle meisjes. Het had een beperkte aantrekkingskracht, hoewel het je zou verbazen hoeveel erin megingen.’

‘Het zou jou verbazen hoe weinig mij dat verbaast. Wanneer ben je daar voor het laatst geweest?’

‘Ik denk toen ik een jaar of zeventien was. Achttien misschien.’ Sinds de middelbare school was hij niet meer naar Evans City gegaan. Daarna had hij zijn vriendinnen gewoon mee naar huis genomen. De ouwe had er nooit een punt van gemaakt.

‘Wie was dat meisje?’

‘Debbie Mayerchek. Ze woont nog steeds achter ons. Mike en ik bonden haar altijd aan een boom vast als we diefje-met-verlos speelden.’

Caro’s wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Bij jullie versie van diefje-met-verlos bond je meisjes vast aan bomen?’

‘Ze was een gijzelaar.’

‘En ik maar denken dat mijn kindertijd verknipt was. Jij en je broer deden aan sm. Was zij je vriendinnetje?’

‘Neuh, we zijn alleen een paar keer uit geweest.’ Na de nacht dat hij haar mee naar het kerkhof had genomen, had hij haar zelfs nooit meer gebeld. Of haar op school aangesproken. Of nog ooit met haar gesproken.

‘Hield zij ook van horrorfilms?’

‘Niet echt.’

‘Ik ook niet,’ zei ze. ‘Het leven is al gruwelijk genoeg.’ De speld gleed weg uit haar haar. Ze reikte omhoog en haalde hem los, om vervolgens een vlecht te maken en de speld erin te ste-

ken. ‘Toen ik klein was, gingen we met mijn klas op schoolreisje naar SeaWorld in Geauga Lake. Je kent waarschijnlijk de orkashows wel die ze daar hebben.’ Hij knikte. ‘Nou, daar zaten we dus met z’n allen, alle vierdegroepers van de school, en we lachten en juichten en hadden allemaal de tijd van ons leven toen opeens...’ Een van haar handen schoot voor haar lichaam langs, greep de andere pols en trok die naar beneden, als een krokodil die een gazelle mee omlaag sleurt. ‘Beng. De orka grijpt de trainer bij haar been en trekt haar in één keer mee naar de bodem van het bad.’

Patrick keek haar aan. ‘Doodde hij haar?’

‘Nee. Hij liet haar gaan en zij klauterde terug op de kant. Lachend, of je het gelooft of niet. Ze was *uitgerekend in Ohio* zojuist bijna opgepeuzeld door een orka en ze moest lachen omdat het haar werk was. Wij dachten dat we gewoon een stel leuke dieren te zien zouden krijgen, misschien nog een zee-egel aaien in het getijdenbad, en dan is het opeens *De wereld der woeste natuur*.’

‘Daarom hou ik van horrorfilms,’ zei hij. ‘Elke avond word ik wakker, ga naar het werk, kom thuis, ga slapen, word wakker, ga naar het werk en ga slapen. Af en toe douchen, op z’n tijd een pizzaatje, soms een auto-erotisch intermezzo...’

‘Bespaar me de details.’

‘Wat ik wil zeggen is dat we voortdurend worden opgegeten door de orka. Dag na dag, en dag na dag moeten we erom lachen.’

‘Patrick, Patrick, Patrick. Soms heb ik met je te doen.’ Maar haar gezicht sprak haar woorden tegen. Ze begreep exact wat hij bedoelde. Hij kon het in haar ogen zien.

‘Maar meestal hou je van me,’ zei hij.

‘Soms,’ zei ze. ‘Soms, als je geluk hebt, verwaande klootzak die je bent.’

Even later wensten ze elkaar goedenacht en gingen naar bed. Niet lang daarna hoorde Patrick, die half wakker was en rusteloos lag te woelen, een kloep op zijn deur. Caro wachtte niet tot hij antwoordde. Ze kwam binnen en deed de deur achter zich dicht. Haar haar hing weer los om haar schouders en in het maanlicht zag het er niet uit als cola – het zag eruit als inkt.

Half in de veronderstelling dat hij toch in slaap was gevallen rolde hij naar een kant van het bed, en zij kwam naast hem liggen. Ze trok haar knieën op zodat haar schenen tegen zijn zij drukten. Ze spraken niet. De stilte was een vlies tussen hen, dik en organisch.

Toen hij zijn arm om haar heen legde, voelde het aan als iets wat ze eerder hadden gedaan. Toen hij haar kustte, voelde het alsof hij in haar kroop, omlaag door haar keel en in haar borst, waar zich een warme stille plek bevond die veilig en besloten en alleen voor hem was. Ze legde een hand op zijn buik, onder zijn hemd. Haar gezicht proefde zout maar haar hals was zoet en zacht onder zijn tong en toen hij zijn ogen sloot en haar aanraakte, gleed de wereld weg en maakte het niet uit wat hij deed, maakte het niet uit wat zij deden. En dus deden ze het allemaal.

Toen hij wakker werd, zat ze met afgewende blik op de rand van het bed. De lucht was alweer lichter geworden en hij moest haar in zijn armen hebben gehad want die voelden opvallend leeg aan. De plaats op zijn borst waar ze tegenaan had geslapen, leek pijn te doen.

Hij reikte naar haar. Ze hield zijn arm midden in de lucht tegen. ‘Niet doen.’

Verward, nog niet helemaal bij zijn positieven, ging hij over-eind zitten. Legde zijn handen op haar schouders.

Ze sprong op alsof hij haar met iets had gebrand. ‘Jezus. Laat me met rust. Kun je me niet gewoon met rust laten?’

Toen was ze verdwenen, en als niet het onverbiddelijke *o-verdomme-wat-heb-ik-gedaan* door zijn brein had gegonsd, zou hij hebben gedacht dat hij het allemaal had gedroomd.